

1. KAPITOLA.

Bez domova.

Ticho — hrobové ticho zavládlo v nádherné komnatě.

Záře světél korunního svícnu vrhá magický, odlesk na shroucenou postavu zámeckého pána, sedícího v hluboké le nošce—, a jehož příšerně bledý obličej nezměrnou bolest jeví.

Těžké vzdechy zvedají prsa starého muže a tento čte opět před ním ležící telegram:

„O vědu velice zasloužilý cestovatel a badatel, hrabě Egon Zelivský z červeného Hrádku byl v Africe poblíže pramenů Nilu i se svými průvodci přepaden divochy a usmrčen.“ •

List, jenž otci tuto hroznou správu zvěstoval, vypadl jeho třesoucím se rukoum.

„Můj syn! Milosrdný Bože! Můj jediný syn!“

Palčivé slzy řinou se mu po vrázcitých licích do šedého vousu. Mrtev jest — jediný jeho syn, poslední haluz jeho starého, hrdého rodu! To hrouť otce k zemi, to drtí mu srdce.

„Žádných dětí — já nemám žádných dětí více!“ vzdychá stařec z prsou žalem zmořených.

Ano, žádných dětí více! Neboť i jeho dcera Vlasta jest proň mrtvou, — ztracenou. Před rokem totiž uprchla tajně z domu otcovského, — odešla se svým milencem do širého světa!

Podzimní chladná bouře sténá, mrská pevné zdi a cimbuří hraběcího zámku, a ledový déšť šlehá do oken, těžkými záclonami zastřených.

Starý hrabě se noří ve svůj hluboký žal.

Tu otevrou se tiše vysoké křídlové dveře.

Záclona se odhrne a na prahu objeví se mladá, bledá postava ženská v chudičkém černém oděvu.

Nehybně stojí ve dveřích a upřeně pohlíží s neskonale bolestným výrazem v očích na shroucenou postavu starcovu. Hrozné rozčilení se jí zmáhá: chvějící se ruku tiskne ku divoce bijícímu srdci.

„Otče !“

Jako smrtelný vzdech zní to tichou komnatou.

Hrabě se vzchopil. Se široce otevřenýma očima pohlíží na vstupující. Poděšení se zračí v jeho tazích, jakoby se mu náhle zjevil nějaký duch.

Ruka jeho hledá oporu, tlukot tepny jeho se krátí.

„Všemocný Bože!“ vydechnou v bezmezném leknutí ústa jeho. „Vlasta!?“ —

On myslí, že nesmí zrakům svým ani věřiti. Jest to vskutku jeho dcera, jeho kdysi tak velice krásná dcera Vlasta, tato zubožená žena, která svým zevnějškem spíše žebračce se podobá?

Tu ona se vrhne k němu a kleká k jeho nohous; vzlykajíc lomí rukama a v srdcerozrývajících tónech

žebroní:

„Ó otče! — Můj milý, dobrý otče! Odpusť mi! Pro Bůh, odpusť mi — odpusť!“ —

Stařec se nemůže vzpamatovati, dech jeho se krátí, slzy tlačí jej v očích, bolest a pohnutí svírá mu křečovitě srdce. Soustrast a hněv bojují v jeho duši.

„Jest to možné? Ty — ty nezvedené dítě — ty přicházíš sem? Ty hledáš cestu do svého otcovského domu?“ vyrazí ze sebe hněvivě stařec.

„Ano, otče, mě to žene nadpozemskou silou. O, Bože: Jak jsem trpěla pod tvým hněvem. Jak často jsem tě ve svých dopisech prosila za odpuštění. Však ty jsi mlčel, otče, ty jsi mi neodpověděl!“ —

„Nikdy!“ zní tvrdá odpověď. „Neboť, já ti nemohu od- pustiti, co jsi učinila v slepém poblouznění. V hanbu a posměch jsi mě přivedla. Žal a starost o tebe učinily mne předčasně starcem. Co chceš ještě? V oné hodině, kdy jsi tajně tuto střechu opustila, zlákána svým nesvědomitým svůdcem, přetrhala jsi veškeré pásky mezi námi!“

„Smilování — otče — odpuštění!“ lká nebohá, lomíc ru-kama, „Ano, já jsem těžce chybila, tobě trpký žal způsobila, ale já nemohla jinak, než následovati muže, jehož nade vše miluji!“

„Nešťastnice! Ty chceš ještě svůj hrozný čin hájiti? O, v oné hodině, ve kteréž jsem tvůj útěk objevil a tvůj dopis na rozloučenou přečetl, v té hodině jsem ti klnul a tvoji památku ze svého srdce vyrval. Vrať se jen ku svému svůdci zpět, k tomu lotrovi, kterému jsi se na hrdlo vrhla jako — bezectná!“

.Všemohoucí! — Otče!“

Jako prásknutí bičem dopadlo zneuctivající ji slovo.

„Ano, bezectnou děvkou jsi se stala!“ vrhá ji otec pln ošklivosti ve tvář.

„O, zadrž, otče! Jsem jeho — ženou! Před Božím oltářem spojil nás kněz!“

Podivení zračí se v jeho líci.

„Bez mého svolení? -- Nemožno!“

„A přece, otče! Jako jest Bůh nade mnou, jest to pravda. Alfréd jest mým mužem a — otcem — mého — dítěte!“

„Co pravíš? Tvého dítěte?“

„Ano, otče, mého dítěte, které pod srdcem nosím!“

Temný nach zbavil při slovech těch její líc, však pevným okem pohlíží ve hněvem planoucí oči otcovy.

Drsný, hořký smích prodírá se jeho rty.

„I to ještě?! O, ty — kleslá, ničemná! Pryč! Pryč mi s očmi!“

„Otče!“ volá ubohá zoufale. „Své dítě chceš zavrhnouti?“

„Nejsi dcerou mojí více! Jdi!“

„O, milý, dobrý otče! Neklů mě!“ lká Vlasta hlasem srdcervoucím, plazi se po kolenou k otci a objímá jeho kolena.

„Viz mne zde u svých nohou! Při upomínce na moji dobrou milovanou matku, která již tak drahá léta tam daleko dli, zaklínám tě, můj dobrý otče: odpusť mi! Ach, kdyby ještě žila, má od srdce dobrá matička, ta by měla soucit s mým zármutkem. U té bych našla soucitu!“

Bolestně to škube ve tváři starého, hrdého šlechtice; slza prýští z jeho oka... ..

„Ano, tvá dobrá matka!“ vyrazí chvějícím se hlasem stařec ze sebe. „Bohužel, že tak brzy zapadla v hrob. Kdyby

ještě žila, nebylo by to tak daleko došlo. Její vedoucí ruka, ti scházela. — Také tvůj bratr — jest mrtev!“ sténá hrabě. „Jsem nyní — sám — úplně sám!“

f Hrozný výkřik zděšení vyrval se ze rtů Vlastiných.

„Egon jest mrtev? — Můj zbožňovaný bratr? O velký Bože. To není ani možno!“ —

Prudce štkajíc, skrývá Vlasta tvář svojí v dlaních.

Chvíli zavládlo těžké mlčení kolem.

Na postranních dveřích, které vedou do vedlejšího pokoje, pohnula se těžká portiéra. Bílá, blýskajícími se prsteny zdobená ruka stahuje těžkou látku zpět a omamivě krásná postava ženy v drahocenné toaletě se zjevuje. Z obličeje vroubeného tmavě černým vlasem svítí temné oči démonickým žářem.

Tato svůdně krásná žena jest Olga, druhá choť hraběte. Zelivského z Červeného Hrádku, nevlastní matka nešťastné Vlasty. —

Ona Vlastu nenáviděla. Chytrou vypočítavostí utvrzovala tuto v její romantické lásce a jí k útěku s milencem radila, neboť chtěla Vlastu z rodného domu zapuditi.

Jak triumfovala démonická žena ta, když se jí plán ten zdařil, jak pilně štvála rozhorleného otce a hleděla srdce jeho zatvrditi, aby klnul svému pokleslému dítěti

A nyní — když prve vešla, spatřila Olga Vlastu u nohou svého otce. Překvapena se zarazila a jako přimražená na—slouchala. Démonická nenávist sálá z jejích očí.

„Ha! Ta milenka komediantova — jest zde opět!“ syčí neslyšitelně. „A ten starý blázen by ji snad zase přijal na milost?“

Nikoliv, žádné smíření nesmí nastati mezi otcem a dcerou, tomu musí ona zabránit stůj co stůj; to by její plány mohlo

la

zhatit. Vždyť se již zdá, že se Vlastě podařilo srdcem otce pohnouti.

Prudce vstoupila. S ledovou povýšeností pohlíží na klečící.

„Jest to možné? Vidím dobře? Vlasto, ty se odvažuješ ještě otci svému vstoupiti na oči?“ zní rozhorleně z jejich rtů. „A v jakém stavu se nalézáš? Opustil tě snad tvůj svůdce? A domníváš se nyní,

že ti otec tvůj odpustí?“

S výkřikem povstává Vlasta, Každé toto posměšné slovo na ni dopadá jako bodnutí dýkou. Jako pomatená pohlíží na ukrutnou ženu.

„Skutečně“, pokračuje tato tónem pronikavého opovržení dále. „Styd' se nezvedené dítě! Do bídy a hanby jsi se uvrhla svým vzdorem a svojí lehkomyšlností. Svému otci jsi svým vzdorem skoro srdce zlomila a jeho ku hrobu blíže přivedla. Pohled' naň jenom! Každý jeho bílý vlas jest obžalobou pro tě! Nikdy ti nemůže býti odpuštěno, co jsi zavinila. Ne — nikdy! “

„Ty — o Bože, ty mě zatracuješ?“ blábolí Vlasta hlasem selhávajícím. „Ty, jež jsi mě našeptávala, — mě takřka k onomu kroku donucovala?“

„Já? — Lhářko!“ syčí pyšná žena a blesk nenávisti plné zášti šlehá z jejích očí. „Kdybych bývala, měla jen po-tuchy o tvém hanebném úmyslu, byla bych tvému otci oči za včas otevřela. Jak se můžeš odvážit mě před očima svého otce — mého chotě — tak zlomyslně zlehčovati?“

„Jak? Ty lžeš! Ty mě označuješ za lhářku?“

„Ano, ovšem! Ty jsi zlé, prolhané stvoření, ty jsi — “

Tu vkročil hrabě rychle mezi obě a kyne velitelsky své krásné, hněvivé rozhořčení napodobující manželce.

11

„Dosti, mlč! Nech nás o samotě!“

Pyšná žena zahryzla se zuřivě ve rty, rychle se však opanovala a pravila chladně:

„Jak si přeješ! Však doufám, že nebudeš miti žádného smilování, žádných ohledů k ni, která čest a dobrý mrav nohama šlapala a která se snížila k milence bídneho kome-dianta. Kdyby jsi jí však přece v odpuštění na srdce své přivinul, musela bych dům tento opustiti. Neb s tvojí dcerou nemohu více pod jednou střechou dlíti!“

Ještě jeden pohled plný nenávisti a vítězství vrhá bez-citná macecha po Vlastě, pak se odvrátí a hlučně odejde.

Ví že dosáhla, čeho chtěla.

Jako zkamenělá hledí Vlasta za ní. Tichý žalostný sten chvěje se s jejích rtů.

„U věčného Boha, věř mi drahý otče: ona sama mi k tomu radila, bych s Alfrédem uprchla. Ona sama chtěla pak — “

„Lžeš! To nelze uvěřit! Tvoje matka má pravdu! Pro tvé skutky není omluvy, není odpuštění. Já tě nemohu více přijati zpět!“

„O, otče! Můj milý, dobrý otče, ustrň se!“

Ze srdce ku smrti zraněné děře se tento výkřik zou-falství. Plačíc, kleká nešťastná znovu před otcem a objímá jeho kolena.

„Nenech mě marně lkáti, otče! Vždyť bys přece ani před poslední žebračkou své srdce nezatvrdil. A

mne — své dítě — chceš bez milosti vehnati v bídu a v soužení?”

Co nejvíce rozrušen odvrací se starý pán a zakrývá tvář rukou- Krvácí mu sice srdce při hrozném nářku vlastního dítěte, však nelze mu z vrozené pýchy ji odpustiti.

la*

12 —

„Ne, nemohu tě více svojí dcerou zváti!“ odpovídá od-mítavě. „Na má slova a mé výstrahy jsi nedala, tož snášej nyní osud svůj !“

Ruce její klesají s kolen jeho, ona potácí se do středu komnaty, její obličej zesíná a slzy zaniknou náhle.

„Otče — !“

Marně hledá pohled její jeho tvář. Těžce klesá otec v lenošku a kyne ji jen rukou: „Jdi!“

Vlasta ovine promoklý šat kolem ramen a potácí se bezvládně ven. Na chodbě potká ji otcův komorník. Polekán, jakoby spatřil ducha, hledí vyjeveně za prchající.

Vlasta opouští rodný dům: však venku před bránou klesá vypuzená bezvládně a zachycuje se velké chladné kliky vrat.

„Milosrdný Bože! Neopouštěj mne! Neopouštěj!“ vzlyká hlasitě.

Ze sousedních domků a chalup vycházejí obyvatelé vesnice. Bázlivě a polekaně hledí na nařikající.

„Kdo jest to?“ táže se jeden druhého, však nikdo ne-poznává v této zoufající ženě z rodného domu vypuzenou hraběcí dcerku. Nikdo se jí neblíží; žádná soustrastná ruka jí nenabídne pomoci, neposkytne útulku. —

Komorník vešel do salonu, v němž se nalézá Olga, mladá, krásná choť starého hraběte.

„Milostivá paní hraběnko, dopis! Posel jej právě doručil!“ Olga bére a otvírá došlý list.

V očekávání dalších rozkazů stane sloužící u dveří. Jeho hladce oholený obličej má potutelný, slídívý výraz.

V tazích mladé pani zračí se podivení a radost, a prudké rozčilení se jí zmocňuje. Lesknoucím se okem přelétá řádky dopisu.

„Ah ! On jest opět zde! On mne očekává? !“ šepce polo- hlasitě a rychle se obrací ke sluhovi :

„Můj vůz! Rychle!“

Komorník spěchá ven a uděluje rozkaz dále jinému lokaji. Pak vchází do pokoje svého pána.

Bez hnutí, hlavu hluboce na prsa skloněnou, leží hrabě v pohovce. Ani sebou nehýbe, když se komorník blíží.

Ticho, hrobové ticho vládne komnatou.

„Pane hrabě! Ráčíte míti snad nějakých rozkazů?“ táže se sluha.

Žádná odpověď. Hrabe sebou nehýbe.

Tu vrhne se komorník k němu. Sotva že však pohlédne zkoumavě na svého pána, odskočí s výkřikem zděšení zpět.

„Pane na nebi! Našeho pána ranila mrtvice!“

Mezitím co sluha křikem bouří celý zámek, hrčí již kočár s mladou hraběnkou po silnici.

2. KAPITOLA.

Prozrazená láska.

Bouří a deštěm vleče se Vlasta, ubohá zapuzená, v noční temnotě po silnici. Její vetché šatečky jsou deštěm promočeny, vítr jí metá ledové krůpěje deště do obličeje, kde se mísí se slzami, které se z jejích krásných očí řinou.

Znavena, třesouc se zimou vrávorá opuštěná dále. Nyní tedy nemá žádného domova více, ani matky — ani otce. Osiřelá, zapuzená — bídě v šanc vydaná. ^

Pouze on — nade vše milovaný muž, jemuž k vůli všechnu tuto hroznou bídu snáší, jen on jí zůstal. Ano, nyní nemá na celém světě nikoho více, než jeho, svého manžela.

K němu se vrací nyní zpět.

Jak daleka jest však ta cesta a jak obtížná při zuřícím povětrí. Brzy jest ubohá znavena, padnutí blízka. Tu, slyš! Za ni jede povoz. Rychle se blíží; jeho svítilny září jasně nocí. Nová odvaha oživuje uštvanou. Ona spíná ruce a volá hlasitě: „Pro Boha živého, vezměte mne sebou do města!“

15 —

Však dále ujíždí elegantní ekvipáž. Za skleněným oknem vynořila se na okamžik při svitu svítilen tvář — hraběnky Olgy.

Jako zjev mizí povoz v temnotě.

Vlasta nepoznala svou bezcitnou macechu.

S napjetím všech sil pokračuje ve své cestě, až konečně se kolem ní jasní, v dáli zjevují se nesčetná světla velkého města.

Urychluje v největší námaze své kroky, pak spěje ulicemi dále. K němu, k milnému, táhne ji to u vřelé touze.

S jakým napjetím, s jakou starostí bude ji očekávati. A jak hrozné bude jeho sklamání. — Již před týdný pozbyl Alfréd svého místa u divadla. Nouze a nedostatek zahnízdil se u nich — dvojnásob horče a hrozně pro ni, vyhýčkanou, v přepychu a rozkoši vyrostlou hraběcí dcerku. —

A což, stane-li se matkou? Až zde bude její dítě ? Velký Bože! Co potom? To vše proběhlo duší její v zoufalé bázni. Ona kladla, poslední naději v to, že obměkčí otce svého.

Ona doufala, že se jich ujme obou k vůli dítěti, jež očekávala. Jak hrozně se sklámala.

Zde stojí před hostincem, v němž s mužem svým bydlí. Projde průjezd a ve dvoře pohlíží vzhůru do oken bytu. Jsou osvětlena — její muž jest doma. Očekává ji v touze.

Namahavě stoupá po schodech. Dlouhá chodba s množstvím dveří leží před ní. Zde bydlí mnoho cizích lidí.

Vlasta otevře jedny dveře a tiše vstoupí.

Předsínka jest tmavá, však pootevřenými dveřmi vedlejšího pokoje proniká jasné světlo.

Jakýsi Šepot jest slyšeti z vnitřku. Vlasta stojí zaražena a naslouchá. Její choť není sám. V tom se ozve stříbrojasný

smích ženského hrdla, pak šumot hedvábných šatů a — zvuk polibku.

„Co jest to ? Co se to doje?“ zašeptá Vlasta a hrozné leknutí jí projelo údy.

V nejbližší vteřině stojí u otevřených dveří a vrhne ne-dočkavě pohled do světnice.

Všemohoucí! Jest to šalba pekelná, či sama skutečnost, co tam vidí?

Její choť — její vřele milovaný Alfréd v náručí ženy jiné ?!

Ha, zde leží ten nevěrný na kolenou před divukrásnou, vlnitou ženskou postavou, jejíž skvostné formy drahocenné hedvábné roucho zahaluje. Bíle září plné poprsí z vonných krajk, které prsa a šíji pouze jako tenký závoj kryjí. Její nahá, bílá ramena pevně objímají jako v zbožném nadšení k ní vzhlížejícího.

Jako v hlubokém hrozném snu, na všech údech ochromena, pohlíží Vlasta na mlkující se párek. Kdo jest ta, která ji oloupila o srdce jejího manžela? Však, nyní obrátila osoba ta obličej svůj k Vlastě a tato poznala svoji — macechu, choť svého otce.

Jako kdyby blesk vedle ní uhodil, tak zavrávala nešťastná polekaně zpět, kolena se jí počala chvěti, opřela se o veřeje a zdálo se jí, že se musí minouti rozumem.

Žádný výkřik, žádný sten nevydral se jí přes rty, neboť hrůza ji ohromila.

Zrazena, hanebně zrazena, podvedena jím, jehož nade vše milovala, kterému vše obětovala: čest, štěstí, otce, domov. A. to jest více, než co snese srdce ženy.

Jako tisíce ran dýkou vnikala jí do srdce slova, která tam uvnitř byla pronášena.

„O Olgo, moje vřele milovaná láska!“, znělo to v něžných tónech ze rtů mladého herce. „Tak ty's na mne nezapomněla? Ty's přišla, když jsem tě volal? Ach, a přece jsi pro mne ztracena, neboť jsi se stala chotí hraběte Zelivského. Teprve nyní jsem se toho dověděl!“

„Co jsem měla činiti ? Ty jsi zmizel a nedal jsi mi o sobě ničeho vědět!“ namítá Olga. „Ovšem jsem ti ale sdělila, že nemohla jsem býti tvou, jsouc tak chudá, jako ty. A tu přišel hrabě. Nezdráhala jsem se dlouho a uchopila se lákavé příležitosti“. —

„A co bude dále, má zlatá ?“

„Důvěřujme budoucnosti! Muž můj jest stařec a nebude patrně dlouho žiti, neboť žal nad nezvedenou dcerou sklátí ho brzy do hrobu. A pak budu opět svobodnou a paní ohromného jmění. Pak si budeme

na věky náležeti!“

„Tak ty myslíš, že hrabě dceru svoji vydědí?“

„Ano, on ji vydědil a zapudil od sebe, on ji proklel právě dnes — před několika hodinama, když jej prosila za odpuštění. A ze zámku ji vypudil.“

„O, pak není žádné naděje více! Já bloud, že jsem se na tuto rusou husičku pověsil!“

Krásná žena se zarazila a udiveně pohlížela na svého milence.

— „Ty — ty — Alfréde, jsi Vlastiným svůdcem?“

„Ano, a ty jsi to nevěděla?“ koktal on, tona v rozpacích.

„Ale nikoliv! Jak jsem to mohla tušit?“ vyrazí Olga, rozčilená, ze sebe. „Já nebyla tenkrát na Červeném Hrádku,

nýbrž v lázních. Tam navštívila mne Vlasta a svěřila mi své tajemství srdce. Ale ona tehdy jmenovala zcela jiné jméno, než tvé.“

„Poněvadž mého neznala; já jsem přijal jméno cizí — své dřívější umělecké jméno“.

„Ach! Proto jsem nemohla tušit, že jsi byl milencem Vlastiným, o němž blouznila. A nyní se odvažuješ, mně se opět přibližovati?“ praví hněvivě Olga.

„Ty miluješ ji, tuto něžnou, mravnou hraběcí dceru? Ha, tím více ji nyní nenávidím!“ syčí v divoce vzplanuvší žárlivosti.

„0, Olgo, nikoliv. Slyš mě! Já miluji jen tebe —jedině tebe, ty božsky krásná ženo!“ koktá on a objímá ji znova v rostoucí vášni.

„Já jsem tě ztratil —' nemohl jsem více doufati, že tě naleznu a tu jsem přišel do této krajiny, kde jsem poznal tu hraběcí dcerku. Ona mě viděla na jevišti, v lesku mých nej—lepších úloh milovnických a tu mi nebylo za těžko, srdce její v lásku rozníti.“

„Ale, ty jsi se musel od Vlasty dozvědět, že já jsem manželkou hraběte!“ pochybuje dále Olga.

„Nikoliv, já jsem se toho nedozvěděl. Kdybych to byl jen tušil, býval bych k tobě spěchal a ani. by mně bylo ne—napadlo tu hraběcí dcerku unést!“

A opět klesl před krásnou ženou na kolena a šeptá ji vášnivé přísahy lásky. A opojena jeho touhou, pozvedá jej tato a vine vášnivě k sobě.

„Tož, budiž opět mým!“ zní sladký její hlas. „Ano, v mém náruči nalezneš nej krásnější štěstí lásky! Opust' ji, tu

19

blouznivou ; co ti ta může poskytnouti ? — Nic! Jaká bu—doucnost ti kyne po jejím boku? — Nouze a bída!“

Však náhle, jako by se byla vzpamatovala, odpuzuje jej se zoufalým pohybem od sebe.

■ „Nešťastníce, proč jsi ji však svojí ženou učinil?“

„Ty se mýlíš, zlato moje! Ona není ženou mojí!“

„Ze není ? Ale ona to tvrdí!“

„To jest, totiž —ja ji klamal! Abych její něžné svědomí uklidnil, provedl jsem oddavky. Však to byla pouhá komedie“, vysvětluje on s výsměškem.

„Skutečně? Ha, kdyby to ona věděla! To by ji úplně zničilo, v zoufalství uvedlo!“ směje se démonická žena s hrozným triumfem. :

. Tu se vmísil v její škodolibý smích srdcervoucí výkřik, a v nej bližším okamžiku stojí hanebně zrazená před překva-peným parkem.

„Alfréde, Alfréde! Pro Krista, smiluj se!“ chvěje se v nepopsatelném bolu s jejích rtu.

„To není možné, že bys mě byl tak hanebně mohl okla- mati, mě — svoji ženu — matku svého dítěte !“ _

Hlas její odumírá v křečovitém štkání a sotva že se může udržeti na nohou. Jako mlhou zatmívá se to v jejích zaslzených očích.

Překvapený, odhalený manžel jest neschopen odpovědět jediného slova. U vědomí své viny sklopuje zahanben oči k zemi. Však rychleji než on vzpomatovala se Olga. Posměšně vystupuje, její černé oči sálají temným žářem, její bledá tvář se zuřivostí zachvívá.

„I hle !“ syčí řezavě. „Ty jsi opět zde ? Nu, když jsi vše slyšela, tož jest ti jasno, že nemáš práva tohoto zde svým

můžem nazývati. Nebo“ — a obrací se ku stojícímu zde mladému muži — „snad to dosud nepochopila? Řekni jí přece jasně, milý Alfréde, že není tvojí chotí, nýbrž jen milenkou, které jsi se již dosti nabažil!“

„Nevyslovuj toho !“ zvolala Vlasta v bezmezné úzkosti. „Ne, to by bylo více než ďábelské! Zapřísahám tě: pomysli na své dítě, jež pod srdcem nosím! Chceš je oloupiti o otce?“

On krčí jen rameny: „Božínku, když jsi to již jednou slyšela, ano, jest tomu tak! My nejsme právoplatně oddáni!“

Vlasta hledá oporu, obličej její na smrt zbledl.

„Neoddáni!“ opakuje tiše. Pak ale uchvátí plamenné rozhořčení ve svých nej vřelejších citech uraženou ženu. Ona se vrhne k němu a chopí jej chvatně za rámě.

„Pak provedeš oddavky naše ještě jednou. V kostele, před Božím oltářem ! Vše ti odpustím, ale vrat mi moji čest!“

On odvrací se v palčivé rozpačitosti a praví: „To nelze! Nemiluji tě již více! Klamal jsem se ve svých citech k tobě.“

„Alfréde“, vzlyká ubohá rozechvěně. „Vrat mi moji čest! Můžeš vše to před svým svědomím zodpovědět! ? Mne, která jsem ti vše, ten nej dražší majetek ženy obětovala, do hanby a potupy uvrhnouti?“ volá ještě jednou zoufale Vlasta.

„Bud' jen rozumnou odpovídá on chladně. „Co má býci ze všeho ? My se musíme rozioučiti. Otec tvůj nechce o smíru ničeho slyšeti; on tě zavrhnul — “

„Ano, avšak jen k vůli tobě. K vůli tobě jsem ztratila otce, domov, čest a vše!“ vrhá mu ona ve tvář plna hořkosti.

21

„A ty? Bídákem jsi se stal. Moji oddanou lásku nohama jsi šlapal, o Bože, o Bože! Já nešťastná!“

Opětně se Olga posměšně zachechtala a přistupujíc ku Vlastě vece : „Nu, jdi konečně. On tě nemiluje více — mně náleží srdce jeho. Viděla jsi ho u mých nohou a to ti nestačí?“

„0, ty bezectná záletnice“, chvěje se se rtů Vlasty opo-vrživě a prudká žárlivost srdce její sžírá.

„Ano, ty, ty jsi ten démon, který veškeré mé neštěstí zavinil. Z otcovského domu jsi mě vyštvala, pekelným uměním jsi mi mého miláčka vyrvala. — Ach, můj ubohý, nešťastný otec!“ vzlyká. „To mu srdce zlomí, až se dozví, jak hanebně jej jeho žena podvádí, ta žena, kterou k sobě z nízkosti ku štěstí a blahobytu pozvedl!“

„Haha!“ vysmívá se Olga. „Chceš mu to na mě snad prozradit!? To ti on ale neuvěří! Jen běž! Ano, já jsem ti vstup do rodného zámku zamezila. Otec tvůj ti klnul, vydědil tě a zapudil. Pojdi ve své .bídě!“

Vlasta byla již na odchodu. Ještě vyslala pohled plný žalu po svém nevěrném muži, jehož zrada jí srdce zranila a vidí, jak vztahuje ruce své po krásném těle démonické ženy. A prchá ven, jako fúriemi štvána. Míra jejího utrpení jest plna. Zoufajíc potácí se pustými ulicemi.

Však kam jen? Stojí právě na mostě. Pod ní šumí řeka. Jako vnitřní silou puzena, vrávorá k zábradlí a hledí tupě dolů do černých vln.

Tam dole v mokrém hrobě, ano, tam by našla klid. Jen smrt ji může spasit od muk, od bezmezné té bídy.

Však ona se příliš hrozí té černé hlubiny.

Bez plánu a cíle bloudí dále. Brzy mizí osvětlené ulice za ní a ona putuje bez cíle dále v bouři, ve tmě a v dešti.

Konečně nemůže dále.

Pod vysokými mřížemi jakési vznešené vilové budovy, daleko venku za předměstím, klesá ubohá Vlasta bez vědomí k zemi.

<http://tl.rulate.ru/book/21878/457982>